

— obligarea intervenientei și a Oficiului la plata către recurentă a cheltuielilor de judecată aferente prezentului recurs.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că Tribunalul nu a recunoscut erorile cuprinse în Decizia Camerei de recurs care se întemeia la rândul său pe decizia nelegală a diviziei de opoziție. În special nu s-a recunoscut deloc că (a) Hotărârea Medion ⁽¹⁾ se referea la o situație excepțională în care nu se aplică regula obișnuită potrivit căreia în mod normal consumatorul mediu percepe o marcă în baza unei impresii globale (b) însă în acest caz nu exista nicio împrejurare suficientă să justifice o astfel de abordare excepțională. În cazul în speță niciun element al mărcii anterioare nu avea o „poziție distinctivă autonomă”.

În plus, recurenta susține că, din cauza aplicării incorecte a unui principiu de tipul Medion în etapa incipientă a aprecierii similitudinii, evaluarea globală a riscului de confuzie nu a fost efectuată în mod adecvat.

⁽¹⁾ JO C 106, 30.4.2004, p. 31.

Acțiune introdusă la 30 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Republica Federală Germania

(Cauza C-206/10)

(2010/C 179/37)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentant: V. Kreuzschitz, agent)

Pârâtă: Republica Federală Germania

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile ce îi revin în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității ⁽¹⁾ și al articolului 4 alineatul (1) litera (a) coroborat cu titlul III capitolul I (boală și maternitate) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se

deplasează în cadrul Comunității ⁽²⁾ prin aceea că a supus acordarea prestațiilor în favoarea orbilor și a persoanelor cu handicap, printre care persoanele surde, în conformitate cu legislația landurilor (indemnizație pentru cecitate, indemnizație din partea landului pentru cecitate, alocație pentru cecitate sau alocație din partea landului pentru cecitate, alocație pentru îngrijire sau ajutor pentru orbi ori pentru persoanele surde, etc.), pentru care Republica Federală Germania este statul competent, condiției ca beneficiarii de prestații sociale să aibă domiciliul sau reședința obișnuită pe teritoriul landului respectiv;

— obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune are ca obiect incompatibilitatea cu Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 și cu Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 a legislației landurilor germane potrivit cărora acordarea de prestații sociale în favoarea orbilor și a persoanelor cu handicap este supusă condiției ca beneficiarii să aibă domiciliul sau reședința obișnuită pe teritoriul landului german în cauză.

Finalitatea Regulamentului nr. 1408/71 constă în a coordona, în cadrul liberei circulații, dispozițiile naționale privind securitatea socială cu obiectivele articolului 42 CE (în prezent articolul 48 TFUE). Potrivit articolului 4 alineatul (2b) din regulament, această reglementare nu se aplică dispozițiilor din legislația unui stat membru referitoare la anumite prestații speciale necontributive, menționate în anexa II secțiunea III, a căror aplicare este limitată la o parte din teritoriul acestuia. Prestațiile germane în cauză sunt menționate în lista de prestații speciale din anexa II secțiunea III la Regulamentul nr. 1408/71.

În opinia Comisiei însă, simpla includere a unei prestații în lista din anexa II la Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 nu este suficientă pentru a exclude o prestație, în calitate de „prestație specială de tip necontributiv” din domeniul de aplicare al regulamentului. Aceasta apreciază că, în calitate de excepție, articolul 4 alineatul (2b) din regulament trebuie interpretat restrictiv: nu se poate aplica decât prestațiilor care îndeplinesc în mod cumulativ condițiile enumerate în dispoziția menționată. Prin urmare, sunt incluse numai prestații care sunt în același timp speciale și de tip necontributiv, prevăzute în anexa II secțiunea III la Regulamentul nr. 1408/71 și care au fost instituite printr-o reglementare a cărei aplicare este limitată la o parte din teritoriul statului membru.

Prestațiile în cauză din partea landurilor nu îndeplinesc însă toate aceste condiții, astfel încât nu trebuie considerate „prestații speciale de tip necontributiv”, ci „prestații în baza unei asigurări de boală”, pentru următoarele motive.

În primul rând, în opinia Comisiei, respectivele prestații din partea landurilor sunt acordate în temeiul unor situații prevăzute de lege, fără examinarea nevoilor personale. Prestațiile în cauză au ca obiect să compenseze surplusul de cheltuieli legate de handicap și au rolul de a ameliora starea de sănătate și condițiile de viață ale persoanelor cu handicap. În consecință, acestea sunt menite să completeze, în esență, cu titlu accesoriu, prestațiile în baza asigurărilor de boală. Împrejurarea că alocația pentru îngrijire acordată potrivit legislației federale se completează cu prestațiile landurilor în favoarea orbilor și a persoanelor cu handicap demonstrează că ambele prestații acoperă același risc — riscul unor cheltuieli suplimentare legate de boală — și că nu este vorba despre prestații care acoperă „cu titlu suplimentar, complementar sau accesoriu riscurile”.

În al doilea rând, clasificarea unei anumite prestații în conformitate cu constituția națională a unui stat membru nu are nicio influență asupra aspectului dacă aceasta trebuie considerată o prestație de protecție socială în sensul Regulamentului nr. 1408/71.

Mai mult, din punct de vedere material, legislația landurilor în discuție aici nu reprezintă un avantaj accesoriu, aplicabil numai pe o bază regională. Dimpotrivă, prestația în cauză face parte din sistemul de protecție ce acoperă riscul de cheltuieli suplimentare în caz de boală, sistem care a fost instituit pe întregul teritoriu al Germaniei și care, pe baza principiului recunoașterii reciproce, se află în strânsă legătură cu legislația federală.

Rezultă de aici că respectivele prestații din partea landurilor trebuie să fie considerate prestații în baza asigurării de boală, iar nu prestații speciale. Includerea acestor prestații în anexa II secțiunea III la Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 este așadar nelegală, acestea intrând în domeniul de aplicare al regulamentului menționat.

Pe de altă parte, condiția referitoare la domiciliu cuprinsă în legislația germană încalcă dispozițiile Regulamentului nr. 1612/68, în măsura în care exclude lucrătorii frontalieri și familiile lor de la beneficiul acestor prestații.

Curtea de Justiție a confirmat cu claritate că un stat membru nu poate supune acordarea unui avantaj social condiției ca beneficiarul să aibă domiciliul în acel stat. Concluzia Curții se aplică tuturor avantajelor sociale în sensul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1612/68.

Noțiunea „*avantaj social*” este foarte amplă. Aceasta include nu numai avantajele care rezultă dintr-un contract de muncă, ci și toate avantajele pe care un stat membru le acordă cetățenilor săi și, prin urmare, și lucrătorilor. În opinia Comisiei, faptul că acordarea prestațiilor în cauză nu este determinată nici de încadrarea în muncă, nici de resursele financiare ale beneficiarului

sau ale familiei sale, ci are loc numai în temeiul împrejurării că domiciliul lor este situat pe teritoriul landului respectiv nu poate justifica neluarea în considerare a consecințelor care decurg de aici pentru lucrătorii care muncesc în Germania, dar locuiesc în alt stat membru. În consecință, nu există un temei suficient pentru ca aceste prestații să nu poată fi considerate avantaje sociale în sensul Regulamentului nr. 1612/68.

Lucrătorii frontalieri care muncesc în Germania și membrii de familie ai acestora ar trebui așadar, chiar dacă nu locuiesc în Germania, să aibă dreptul la prestațiile acordate persoanelor cu handicap și orbilor în conformitate cu legislația landurilor. Condiția de a avea domiciliul sau reședința obișnuită în landul respectiv încalcă, prin urmare, dispozițiile Regulamentului nr. 1612/68.

(¹) JO L 257, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 11

(²) JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Højesteret (Danemarca) la 30 aprilie 2010 — Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S/Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(Cauza C-207/10)

(2010/C 179/38)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Højesteret (Danemarca)

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S

Pârâte: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

Întrebările preliminare

1. Articolul 7 alineatul (2) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (¹) și jurisprudența aferentă, în special Hotărârile Hoffmann-La Roche (²) (102/77, Rec., p. 1139), Pfizer (³) (1/81, Rec. p. 2913) și Bristol-Myers Squibb și alții (⁴) (C-427/93, C-429/93 și C-436/93, Rec., p. I-3457), trebuie să fie interpretate în